Ч. 211. Четвер 5 жовтня (22 вересня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зло женєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Угорска криза і єї істория.

(III.) Нїмцї, іменно же партия Люеґера, розумують так: На случай заведеня персональної униї стала би Австрия хиба провінциєю Угорщини. Бо коли Австрия і Угорщина стоять під одним і тим самим володїтелем, але на Угорщині не він лиш парлямент розпоряджає угорскою армією, то річ ясна, що й цїла заграничиа полїтика, котрої наймогутнїйшим знарядом єсть войско, була би зовсїм зависима від угорского парляменту. Австрия була би безвзглядно зависима від Корони, а Корона знов безвзглядно від угорского парляменту. Так представляють собі Мадяри ревізию угоди з 1867 р., котра що правда лиш тодї можлива, коли би довели до неї Корона і Мадяри понад голову Австриї. Длятого в еґенбурґскій проґрамі християньских суспільників так сказано:

Теперішний дуалїстичний устрій не дасть ся удержати а персональна унія зробила би з Монархії лиш тїнь. Якась спільність з Угорщиною а передовсїм скріпленє Монархії дасть ся лиш тодї подумати, коли дорогою заведеня загального права виборчого на Угорщинї буде знищене панованє тої кліки, котра тепер верховодить на Угорщинї. Не треба давати анї сотика на спільні видатки, коли не настане в сїм напрямі ревізия угоди з 1867 р. Тим сказано виразно і ясно, що ревізию угоди з 1867 р. без участи Австриї треба зробити неможливою. Цїсарска проґрама з 23 вересня признає то виразно, але кождий виборець — так кажуть християньскі социяли — мусить добре памятати на то, що Австрия має право рішати сама о собі, і длятого старати ся о то, щоби при надходячих нових виборах увійшли до парляменту лиш такі посли, котрі би анї о волос не відступили від тої лїнїї, яку їм визначують австрийскі інтереси, а тим треба також завчасу запобічи всїляким несподіванкам.

Вже в падолистї буде Рада державна займати ся предложенєм, стоячим в звязи з угорскою кризою. Коли би аж до того часу було неможливо перевести на Угорщинї вибір Делеґациї, то очевидно не можна би залагодити й спільного буджету в Делеґациях, а тодї Рада державна не мала би законної основи ухвалювати австрийскої квоти. Ту недостачу законної основи мало би доповнити згадане повисше предложенє, уповажняюче правительство до ужитя потрібної квоти. Який буде зміст того закона, ще не знати, але розуміє ся, що скоро Рада державна замість Делеґациий має ухвалювати спільний буджет, то треба їй признати також право радити над спільним буджетом. На то — кажуть християньскі социяли — треба наставати, а то із слїдуючих причин: Насамперед можна спільний буджет і австрийску квоту для єго покритя лиш тодї ухвалити, коли аж до того часу спільність не буде розірвана якимись уступками для Мадярів, а відтак можна лиш провізорию ухвалити і то лиш до того реченця, коли входять в житє нові угоди торговельні.

Той реченець то день 1 марта 1906. Бар. Ґавч заявив недавно тому, що пороблено заходи, щоби Австрия серед всяких обставин вступила з днем 1 марта 1906 в нові торговельно-полїтичні правила і то навіть тодї, коли би Угорщина аж до того реченця не приступила до нових угод. В сїм случаю мусїв би вже з днем 1 марта 1906 настати роздїл митовий межи обома половинами держави, бо дві держави, з котрих лиш одна заключила угоди з заграницею, не можуть вже творити спільну область митову.

Правда, що верховодячі круги будуть старати ся недопустити до того і ввести нові угоди для Угорщини в дорозї розпоряджень. Ми в Австриї можемо однако лиш тодї згодити ся, коли вже перед тим буде дана запорука через примусове заведенє нового закона виборчого на Угорщинї, що пізнїйше ревізия закона угодового з 1867 не буде переведена

---

1)

НОННА*).

(З нїмецкого — бар. Серафини Блянґі-Лєбцельтерн).

Одного сонїшного дня в першій половинї місяця вересня вмашмрував баталїон тирольских стрільцїв з одної з хороших бічних долин полудневого Тиролю до старого епископского міста Триденту. Мимо спізненої пори року в містї панувала все ще лїтна спека. З своїм старинним, великим замком, безчисленними церквами і вежами лежить оно немов вбите поміж високими, по найбільше голими горами, котрі видають із себе сонїшну жару, якої набрали ся в лїтї, аж до пізної осени, сповиваючи нею розположені у своїх стіп доми. Жителї міста боять ся тої тяжкої, пригнїтаючої спеки, що удїляє ся їм так сказати-б з другої руки, а боять ся єї цїлком справедливо о много більше як самої лїтної спеки. Найбільша їх часть дожидає закінченя шкільного року спокійно в своїх мешканях і в червни обходить Тридент всїлякими фестинами „пору сьв. Віґрілїя“, яка часом аж в липни кінчить ся, але скоро настане серпень, розпочинає ся правдива вандрівка народів „на сьвіжий воздух“.

Богатий і бідний — молодий і старий — хто лиш сяк-так може, виїздить на село, хоч би й не знати яке підле, аби лиш було то село. Найбіднїйший ремісник старає ся для родини о такий відпочинок, а навіть сам виїздить на короткий час і Тридент в часї жнив виглядає як велике кладовище, котрого спокій лиш рідко перериває якийсь голос або рух. Площі і улицї немовби повимирали, двері домів і вікна щільно позамикані, немов би за ними нїчо не віддихало, а поодинокі мешканцї, яких задержали в розпечених мурах їх званє або иньші відносини, немов би позасипляли зачаровані.

На всходї міста здіймає ся замок Buon Consiglio і ще вчера порівнанє з зачарованим сном можна би було приміняти до того скамелілого кусника всесьвітної історії з єго римскою вежою і хорошою ренесансовою прибудовою тридентского епископа, кардинала Бернгарда Клєса. Але нинї ішла в замку жива метушня. Згаданий вже баталїон стрільцїв саме вмашмрував до тої найстаринньшої касарнї і саме почав там розгощувати ся. На бруцї середного подвіря, під величавими склепінями лунав рівномірний крок вояків, а по марморних, хоч правда знищених вже зубом часу сходах спішили статні, від сонця опалені вояки, котрих воякца постава знаменито видавала ся в тих старинних мурах.

І справдї, нїяке инше войско не могло би лїпше видавати ся в тих історичних і памятних мурах, як краєвий тирольский полк стрільцїв, що має в своїх рядах неодного хлопця, котрого предки зносили камінє до великаньскої будови, в котрій нинї мешкають внуки!

По парнім поранку прийшов перший день — але хоч як сонце пекло і палило в тїсних каменистих уличках попід кріпостні мури — не спиняло оно молодих оборонцїв вітчини користати з дозволу розглянути ся по новім ґарнізоновім місци. Громадками сходили осмалені, молоді вояки, з наложеними по молодецки капелюхами на головах, по широких сходах на улицю і по кількох ішли то до середини міста то в околицю. Але найбільше з них задержувало ся зараз при Porta Aquila, що творить полудневово-всхідне крило замку і на склепіню, в серединї, має ще добре удержані всїлякі малюнки.

Але не ті образи давних малярів спонукували веселих вояків спиняти ся в старинній брамі. Природа побідили тут без сумніву штуку, природа в видї прехороших овочів, що високо наложені в кошах красили кілька столиків вздовж міского муру в кутї, при котрих сидїла стара перекупка.

„Нонна“, так загально називали перекупку, творила так сказати-б також складову часть замку. Она була предметом наслїдства, який передавав один баталїон другому і то предметом дуже цїнним, бо мала цїлком неоцїнену прикмету — давала на кредит і то необмежено! Тому то й нинї єї коші з овочами були в одній хвили обступлені.

— Нонна! — лунало по давному з усїх сторін. — Nonna, una pesca, nonna, una pena, nonna, un po di noa!

І добра старушка обслугувала щаслива так скоро всїх, що єї обступили, як на то лиш позваляли єї дрожачі руки і старече тїло.

Хитрі Італїянцї уміли слово „нонна“ так мягко вимавляти, що стара аж розпливала ся з радости, але й потяжкі Нїмцї з північного

*) бабуся.

без і против Австриї. Насамперед треба зложити панованє верховодячої тепер на Угорщинї клїки, заким буде можна пристати на дальшу спільність з Угорщиною. Отже коли нема обави накидати Угорщинї нові угоди торговельні, то й повинна бути відвага подиктувати Угорщинї новий закон виборчий. Без того нема для Австриї по 1 марта нїякої спільности, а тодї треба й той уповажняючий закон — коли би єго в падолистї можна взагалї приняти — ухвалити лиш з правосильностию до 28 лютого 1906.

Вісти полїтичні.

З Ради державної. — До ситуациї на Угорщинї. — Берненьскі демонстрациї. — З Росиї. — Грецко-румуньский конфл кт.

На вчерашнім засїданю палати послів поставили чеські посли інтерпеляцию в справі подій в Бернї. Інтерпелянти кажуть, що віче скликане Нїмцями на день 1 жовтня против основаня ческого унїверситету в Бернї стало ся дійстною оргією фанатизму народного. Інтерпеляция критикує відтак остро поступованє намістника Морави і полїциї. По відчитаню тої інтерпеляциї і прочих та по відповідях мінїстрів на давнїйші інтерпеляциї зачав говорити перший бесїдник пос. Морсей, але радикальні чеські посли Фресль, Хоц, Кльофач і Сляма та другі підбігли до мінїстерских лав та з великим криком стали домагати ся відрочення засїданя, позаяк наспіла чутка, що Нїмцї застрілили в Бернї якогось Чеха. (Показало ся опісля, що тота чутка була неправдива). По перерві говорив насамперед пос. Морсей, а відтак пан мінїстер справ внутрішних, котрий сказав, що чутка о убитю якогось Чеха в Бернї пішла з того, що там якийсь студент на улици показав револьвер Коли опісля промавляли посли Хоц (Чех) і Ельверт (Нїмець), прийшло було межи Нїмцями а Чехами до великої колотнечі. Остаточно по бесїдї Страньского і п. Мінїстра справ внутрішних засїданє закрито, а слїдуюче назначено на нинї.

Угорске бюро кореспонденцийне доносить, що вчера о 10 год. рано принимав Цїсар на авдиєнциї угорского президента мінїстрів бар. Фееврварі'го, а в годину опісля угорского мінїстра справ внутрішних. По полудни знов приймав Цїсар угорского мінїстра справедливости Лянія. В Будапештї розійшла ся отже чутка, що авдиєнция угорских мінїстрів стоїть в звязи з проґрамою, над котрою радить правительство а котра має бути оголошена яко манїфест Корони. Головною точкою проґрами єсть справа загальвого голосованя.

Та й коаліция лагодить манїфест а ґр. Апоній вже уложив начерк того манїфесту, в котрім постановлено: 1) похвалити становище делеґованих пятьох послів до Відня; — 2) похвалити становище коаліциї за відмову утворити правительство на услівях, поставлених Короною; — запротестувати против погляду, мов би ревізия угорскої угоди була зависима від Австриї; — 4) запротестувати против безнастанного відрочуваня угорского парляменту і домагати ся відповіди на адресу коаліциї до Корони.

Вчера вечером повторили ся розрухи в Бернї; іменно на двірци зелїзницї прийшло було до великої бучі, котру викликали якісь пяницї. З того прийшло до демонстраций а один полїцияи втїкаючи, стріляв з револьвера, але не зранив нїкого. В каварни „Теґетгоф“ повибивано всї шиби. Аж до пізна вечером службу полїцийну робили жандарми під проводом урядників намістництва. Ческих і нїмецких шкіл стереже войско.

В Еривани на Кавказї прийшло вчера знов до великих розрухів, а причину до того дало кількох Вірмен, котрі почали стріляти до магометан з револьверів. З того прийшло до великої бійки межи Вірменами і Татарами. Тодї виступило войско і почало стріляти та застрілило 16 Вірмен і Татарів, а 15 зранило. Положенє стало знов дуже грізне. З Тифліса доносять, що в маґазинах пароходної плавби знайдено 12 скринь з оружием, револьверами і набоями.

Найновійший конфлїкт, до якого прийшло межи Грециєю а Румуниєю, єсть о стілько грізний, що він дотикає Македониї, де кожда мала искра готова викликати великий огонь. Пішло ізза т. зв. Куцоволохів або Цінцарів, що живуть в цїлій Македониї, а громадно коло Охриди і Монастиря. Порта заходами Румуниї признала їх окремою народностию, а Греки тим невдоволені, бо Цінцари старають ся утворити зовсїм окрему свою церков независиму від грецкої.

Новинки.

Львів, дня 4 жовтня 1905.

— **Торжественне богослуженє** за Є. В. Цїсаря з нагоди припадаючих нинї імянин Єго Величества відбуло ся у всїх львівских церквах. В богослуженю взяв участь між иншими Є. Е. п. Намістник ґр. Андрей Потоцкий і представителї всїх инших властий, а також вся молодїж шкіл львівских.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Андрей Потоцкий повернув до Львова.

— **Маршалком ради повітової** в Жидачеві вибрано ґр. Едм. Дідушицкого.

— **Перенесеня.** П. Намістник призначив рахункових офіциялів Намістництва: Романа Турчмановича до управи реґуляциї Сяну в Перемишли, Стан. Радайовского до управи реґуляциї Стрия в Стрию і Вол. Налепу до управи реґуляциї Бистрицї в Станиславові, а рахункового асистента Казим. Василевского до управи реґуляциї Свичі в Болехові.

— **Контрольних зборів в сїм роцї не буде.** Маґістрат міста Львова подає до відомости інтересованих, що контрольні збори вислужених вояків армії і маринарки не відбудуть ся в сїм роцї.

— **В справі виміру податку особисто-доходового** на рік 1906 подає Адміністрация податків у Львові до відомости, що в виказах форм Б, В і Г належить подати мешканців взглядно членів родини, їх занятє і місце замешканя після стану з дня 5 падолиста 1905 і викази ті предложити Адміністрациї податків найдальше до 15 падолиста 1905. Виказ Б. має бути виповнений властителем дому винайманого, виказ В. чиншівниками, а виказ Г. властителями домів невинайманих. Ті самі викази мають виготовити властителї готелїв і домів заїздних що до тих осіб, котрі довше як 3 місяцї без перерви мешкають. В який спосіб мають бути викази виповнені, вказують докладно написи поодиноких рубрик.

— **В страйку переплетничих робітників** у Львові бере участь 220 осіб, в тім звиж 100 женщин, занятих в переплетнях. Передвчера застрайкувало також 50 жидівских переплетничих робітників, котрі первістно не хотіли прилучити ся до страйку.

— **Фальшівники банкнотів.** З Льондона доносять, що тамошна полїция арештувала оногди гляданих галицкими судами фальшівників банкнотів: Авраама Фіша із Станиславова і Буттервайха з Самбора.

Тиролю і далекого Форарльберґа — всї они підхопили то і всїм їм удало ся зискати собі серце і прихильність старої.

— Дякую вам, дїти, дякую вам! — говорила раз по раз. — Ви лиш нинї прийшли і вже всї знаєте стару нонну!

І добра жінка втиснула одному хорошому стрільцеви, що саме прийшов купувати грушки, найкрасші окази, не приймаючи від него на єї велике здивованє гроший.

— Дякую, дякую! — атже то була їх перша недїля в новім місци; нехай же нинї будуть всї єї гістьми.

Бабуся Тереса Бертонї „ведоуа“ (вдовиця) Райс — так називала ся стара своїм повним іменем і назвищем — була незвичайним явищем. Хоч сиві, розумні очи старої добродушно глядїли на свої великі дїти, то однако біле як снїг, густе волосє окружало енерґічні черти лиця. А що вдовиця Райс була енерґічною і витревалою женщиною, на се вказувала єї неутомимість при продаваню овочів цїлими роками серед морозів і лїтної спеки, мимо преклонного свого віку, хоч она певно того не потребувала. Люди говорили навіть о неаби якій сумі блискучих талярів, які отець Дівото, дорадник і повірник бабусї Тереси, мав мати в своїм перехованю.

— Кілько лїт можете мати, нонна? — спитав стрункий капраль від стрільцїв, що саме приступив до столика з овочами.

— Я дуже вчасно встала — звучала вічлива відповідь — в роцї девятім — почислїть, кілько буде?

Вояк почислив і похитав здивований головою, бо вийшло понад вісімдесять лїт.

— А від як давна продаєте овочі? — спитав він дальше.

— Від як давна? О буде також якийсь час. Мій син — Філїппо — був десятилїтним хлопцем, коли я розпочала продавати.

Вояк усьміхнув ся.

— Мусите менї насамперед сказати, кілько лїт має Філїппо тепер, аби я міг обчислити.

Стара видивила ся на молодця здивована. Она не могла зрозуміти, що хтось стоїть коло єї столика, називає єї „нонна“ і нїчого не знає про велике щастє і великий смуток єї житя, про єї сина. Але відтак нагадала собі, що той чоловік доперва нинї прийшов до Триденту, она поважно кивнула головою і сказала торжественно:

— Філїппо єсть в раю!

Воякови стало прикро, що мимохіть дїткнув болючого місця, він глядів за словом потїхи. Але заки єго ще найшов, випрямила ся стара і додала дивним, майже вдоволеним голосом:

— О! він лиш умер!

„Лиш умер“. То було дивне слово Вдовиця Тереса часто єго уживала і понайбільше не додавала нічого, але нинї зачудованє, яке проявив вояк, могло єї спонукати до поясненя, бо она стала оповідати:

— Він був такий молодий, сьвіжий, веселий як ви всї і носив сивий стрілецкий мундур, так як і ви, коли я єго послїдний раз притиснула до моєї груди — відтак пійшов. Але не на безпечні маневри — нї, пійшов на війну — далеко, далеко звідси. Вскорі розійшла ся чутка, що відбула ся велика битва і що ворог побитий. Наші мали бити ся як льви — старий якийсь чоловік вів їх до побіди, старий, з сивим волосєм, на котрого они глядїли як на вітця. Так оповідали люди, бо син давно вже не писав, а по великій битві — менї здаєть ся під Новарою — не писав нї слова. — Нараз розійшла ся радістна чутка в містї і всї тїшили ся і радували ся — наші любі дїти мали вернути домів! Я тодї була так як вдовиця — бо чоловік пропав без вісти десь в Америцї. Цїле моє серце било лиш для сина і менї здавало ся, що я зійду з розуму з утїхи, що вскорі побачу — мого Філїппа, мій найдорожший скарб!

(Дальше буде).

— **Сніг.** В Закопанім лютила ся в ночи з неділї на понеділок сильна буря. В горах упав сніг, вже другий в сїм роцї віщун зими.

— **Огнї.** Сими днями знищив огонь в присїлку Підлюбім коло Липівця, в чесанівскім повітї, шість селяньских загород. Причина пожару незвістна. — В Котузові, підгаєцкого повіта, погоріло оногди 9 загород, вартости звиж 15.000 К, а обезпечених ледве на 5360 корон. — В Сторонибабах коло Красного знищив оногди пожар пять сільских загород.

— **Нещастна пригода.** З вікна першого поверха при ул. Кохановского ч. 28 упав вчера о годинї 3-ій по полудни трилїтний син урядника банку краєвого п. Войцеховского і убив ся на місци. П. Войцеховска запята була в кухни, коло неї на вікнї сїв трилїтний синок. Зле замкнене вікно отворило ся, а оперта о него дитина випала на брук подвіря.

— **Траґічна смерть торговельника живим товаром.** З Будапешту доносять: Жандарми в місцевости Фельше одержали з Будапешту приказ слїдити торговельника живим товаром, якогось Левиньского. Левиньский дїйстно прибув до Фельше і замешкав в тамошнім заїздї з трема дівчатами, котрі паміряв вивезти до Галичини. Коли жандарми прийшли до заїзду, Левиньский утїк. Жандарми гонили его і кілька разів вистрілили, але не поцїлили. Левиньский утїк тодї до лїса, але видко утомлений погонию, упав з високого пасипу і ударив головою о камінь так сильно, що погиб на місци. Дівчата відослано до родини.

— **Намірене самоубийство.** Служниця Магда Ґап в домі під ч. 2 при улици Берка у Львові, випила вчера в самоубийчім намірі „квасну воду“, що служить до чищеня мідяної посуди. До отровної візвано поготівле ратункове, котре по виполоканю желудка полишило еї в домашній опіцї. Стан служницї дуже грізний. Причиною наміреного самоубийства мала бути нещастна любов.

— **Кровава драма.** В справі поміщеної в нашій часописи замітки про Берка в Городенцї, що вистріляв свою родину, подають з Городенки такі подробицї: Пенсионований жандарм Антін Берко старав ся о посаду при маґістратї в Городенцї. Однако не одержавши еї, постановив застрілити бурмістра дра Ропку і секретаря громадского уряду. В пятницю вечер дня 22 вересня вийшов він з набитим але заржавілим револьвером до міста, де по нічних блуканях по шинках і по грі в карти, в котрій програв значнїйшу квоту, змінив свій первістний намір. В суботу о годинї 5 рано вернув він домів і тут вистрілив до кождого з своїх шестеро дїтий і до жени, а вкінци всадив собі три кулї в груди. Чотирнайцятьлїтного сина убив на місци, другі дїти, жінка і він сам находять ся в шпиталю в Городенцї. Жінка і трое дїтий тяжко ранені, прочі лекше. Вість, немов би Берко був жидом, показала ся неправдивою.

— **З Самбора** доносять: Заходами місцевих сил відбуде ся дня 8 с. м. концерт в честь М. Шашкевича на дохід „Шкільної помочи“ в салї „Р. Бесїди“. Проґрама: 1) Вступне слово. 2) Ф. Колесса: Дївчина і рута, хор муж. 3) Chopin: Nocturno II. Simonetti: Madrigale сольо скр. з ак. фортеп. 4) Шашкевич: „Бандурист“ декл. 5) Вербицкий: „Ой по горі“, муж. хор. 6) Купчиньский: „Моя пісня“; Січиньский: „Не співайте менї“, сопран. сольо з акомп. фортеп. 7) Liszt: „Ung. Rapsodie“ фортеп. сольо на 4 руки. 8) Лисенко: „Ой щож то за ворон“; Воробкевич: „Ви дївочі“ муж. хор. Крісло І-рядне 2 К, ІІ-рядне 1 К, вступ на салю 30 сотиків.

— **Пішки довкола сьвіта.** До Станиславова прибув сими днями Петро Бомев, дневникар з Болгариї, котрий разом з женою постановив в 15 лїтах обійти пішки довкола сьвіта. Позаяк обоє супруги вибрали ся в дорогу без крайцаря в кишени, то они продають картки з своїми портретами і за одержані в той спосіб гроші подорожують вже від кількох місяців.

— **Винахід Едісона.** З Америки доносять, що Едісон винайшов новий акумулятор, який може зробити глубокий перелом в комунікациї і промислї, де примінює ся електричну силу. Акумулятор складає ся з нїклевих і зелїзних плит, та з алькалїчних розтворів і є о 40 до 50 фунтів лекший на кождого парового коня.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** оповіщує: Перестанок особовий Скнилів на шляху Львів-Самбір зістане з днем 15 жовтня 1905 р. замкнений для руху особового і пакунковго при поїздах особових курсуючих на згаданім шляху, натомість отворений зістане тогож дня для руху особового і пакункового при поїздах особових шляху Львів-Стрий, котрі від 15 жовтня с. р. в тій цїли на пристанку Скнилів задержувати ся будуть. — Час від'їзду поїздів задержуючих ся в Скнилові поданий в додатку до стїнного і кишеневого розкладу їзди з днем 1 мая 1905 р.

— Дня 1-го жовтня с. р. отвирає ся в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Триєстї на шляху Глявска-Зеленїка поміж стациями Ерцеґнові і Зеленїка, пристанок особовий „Савіна“ для руху особового і пакункового. — Білети продають кондуктори в поїздах, а експедиция пакунків відбуває ся за оплатою належитости при відборі.

— Дня 25 вересня с. р. отворено в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Празї на шляху Раконїц-Лявн поміж стациями Сольопіск-Рочов в Гржівіц пристанок „Конотоп-Нетлюк“ для руху особового і пакункового. — Білети продають кондуктори в поїздах, а належітість за пакунки оплачує ся при відборі.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 3 жовтня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·70 до 7·90; жито 5·85 до 6·—; овес 6·60 до 6·80; ячмінь пашний 5·35 до 5·80; ячмінь броварний 6·30 до 6·60; ріпак 11·50 до 11·75; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 8·25 до 9·—; вика —·— до —·—; бобик 5·80 до 6·20, гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 65·—; конюшина біла 45·— до 55·—; конюшина шведска 45·— до 55·—; тимотка —·— до —·—.

Телеґрами.

Відень 4 жовтня. Перебуваючі у Відни угорскі міністри Крістоффі і Лянїй мали вчера о 5 годинї від'їхати назад до Будапешту, але внаслїдок змінених диспозиций позістануть ще через нинї у Відни.

Берно (моравске) 4 жовтня. Бурмістр видав відозву в обох краєвих мовах, взиваючи жителїв до удержаня спокою і заказуючи збори на улицях і публичних площах. Нинї вже спокій.

Петербург 4 жовтня. „Бірж. Вєдом.“ доносять, що в комісиї ґр. Сольского предложив Лукіянов, щоби законом заборонено зборів в будинках шкільних. Против того внесеня виступив перший Трепов, доказуючи, що суспільність зле зрозуміла би такий указ. Проєкт Лукіянова відкинено.

Москва 4 жовтня. У фабричнім окрузї Орехово-Суєво грозить вибух загального страйку. Войско сконсиґновано.

Париж 4 жовтня. Echo de Paris доносить, що Раісулї зловив трох Альжирців, францускик підданих, і випустив аж тодї, коли одержав великий окуп. Французке правительство внесло енерґічний протест до марокканьского правительства.

Кольонїя 4 жовтня. З Танґера доносять до Köln. Ztg.: Раісулї при помочи всїляких племен побив правительственне войско, спалив кілька сїл і забрав з них худобу.

Льондон 4 жовтня. Daily Mail доносить, що вже всї держави одержали запрошеня від царя на другу мирову конференцию в Газї. Франция і Швайцария вже згодили ся на ту конференцию; відповідь Анґлії відійде сими днями.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).